

Sygn. akt: IX C 378/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018r.

Sąd Rejonowy w Opolu IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Modrzejewska-Lasota
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2018 r. w Opolu

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.**

przeciwko K. R.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt IXC 378/18

UZASADNIENIE

Powód K. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w siedzibą we W. wnosił o zasądzenie od K. R. kwoty 8431,03zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22.12.2016r do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 29.10.2015r powód zawarł z (...) sp z o (...) spółką jawną we W. umowę o przelew wierzytelności. Nabył na tej podstawie – wierzytelność wobec pozwanej wynikłą z zawartej przez nią umowy pożyczki.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Wskazała, że powód nie wykazał w sposób niebudzący wątpliwości istnienia i wysokości długu. Nie wykazał, iż umowa pożyczki została wykonana. Zarzuciła, iż postanowienia umowne naruszały prawa konsumenta i zasady współzycia społecznego, były to klauzule zakazane, „abuzywne” i przez to nieważne. Pozwana zaprzeczyła też, aby powód nabył w drodze cesji wierzytelność przeciwko niej- podniosła, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda nie jest dowodem na to, iż dług istnieje. Podnosiła iż pozwana kwestionuje istnienie jakiegokolwiek stosunku prawnego pomiędzy stronami.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09.09.2015 pozwana K. R. zawarła z (...) sp z o o (...) spółką jawną we W. umowę pożyczki nr (...). Pozwana miała uiścić na rzecz pożyczkodawcy kwotę 5000zł. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 97,19% rocznie. Pismem z dnia 13.09.2016r pożyczkodawca wypowiedział pozwanej umowę pożyczki.

W dniu 29.10.2015r powód zawarł z (...) sp z o o (...) spółką jawną we W. umowę przelewu wierzytelności. W umowie w § 8 postanowiono, że zbywca wierzytelności wydaje powodowi całą posiadaną dokumentację wierzytelności, a w przypadku braków oryginałów dokumentów- elektroniczne kopie, o ile będzie nimi dysponować.

W dniu 09.03.2017r sporządzono wyciąg z ksiąg funduszu, w którym stwierdzono, iż powódce służy względem pozwanej wierzytelność w kwocie 8431,03zł. Powódka sporządziła pisma wzywające pozwaną do zapłaty, zawiadamiając o nabyciu wierzytelności wobec niej.

Dowód: odpisy umów k 34-39, 41-45

wyciąg z ksiąg funduszu k 40

wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy k 46-49

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie - zwłaszcza wobec zarzutów podniesionych przez pozwaną. Przypomnieć należy, że pozwana kwestionowała okoliczność, że powodowi służy wobec niej jakiegokolwiek słuszne roszczenie.

W uchwale z dnia 07.10.2009r Sąd Najwyższy w sprawie III CZP 65/00 stwierdził, iż: wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, o których mowa w art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.), stanowią podstawę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, lecz w uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż aczkolwiek wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, o których mowa w art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.), stanowią podstawę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, to jednocześnie zaznaczył, iż domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Oznacza to, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Podkreślił, że fundusze mogą nabywać wierzytelności od różnych podmiotów, a nie tylko od banków krajowych, których pozycja w zakresie wiarygodności wystawianych dokumentów jest wyższa. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 u.f.i. prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy.

Nadto w wyroku z dnia 11 lipca 2011 r., w sprawie P 1/10 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 183, poz. 1537 i 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr J3U poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 106, poz. 670, Nr 126, poz. B53 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z powyższego wynika, że wyciąg, na który wskazuje powód nie może stanowić samodzielnej podstawy dochodzenia roszczenia.

W myśl ogólnych zasad wynikających z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód powinien był wykazać nie tylko, że wierzytelność wobec pozwanej istniała, ale też udowodnić jej wysokość i wykazać, że powód nabył ją w drodze ważnej umowy przelewu wierzytelności.

Zdaniem Sądu powód w niniejszym postępowaniu okoliczności tych nie wykazał w sposób niebudzący wątpliwości. Pozwana zaprzeczyła, iż faktycznie otrzymała kwotę 5000zł, a powód nie przedłożył odpisu przelewu lub innego dowodu na tę okoliczność, lecz „potwierdzenie” sporządzone i podpisane nieczytelnie w dniu 06.04.2018r- a więc w toku sprawy (k 44). W ocenie Sądu, wobec okoliczności, iż pozwana już w sprzeczności od nakazu zapłaty z dnia 09.11.2017r zaprzeczyła istnieniu roszczenia powód, wiedząc o zarzucie braku wypłaty świadczenia powinien przedłożyć odpis lub oryginał przelewu, a nie sporządzone przez samego siebie potwierdzenia.

Jest rzeczą powoda, czy nabywa wierzytelności masowo czy pojedynczo, czy posiada całość oryginałów dokumentów do wszystkich wierzytelności, czy tylko elektroniczne kopie czy też nie dysponuje nimi wcale. Okoliczności te nie mają znaczenia dla pozwanej, który może skutecznie podnosić wszelkie zarzuty związane z konkretną wierzytelnością, a masowość obrotu wierzytelnościami nie zwalnia powoda z obowiązku dowodzenia wszelkich okoliczności spornych w konkretnej sprawie- takich jak istnienie, nabycie i wysokość zobowiązania.

Co do zawiadomienia pozwanej o cesji wierzytelności- powód nie wykazał, aby doręczył pozwanej pisma z k 47-49, choć pozwana zarzucała, iż żądanie jest niezasadne, a powód nie jest legitymowany czynnie w sprawie. Pozwana podnosiła, iż kwestionuje istnienie stosunku prawnego pomiędzy stronami.

Inną rzeczą jest, iż wysokość roszczenia również budzi wątpliwości. Z listy wierzytelności (k 38) wynika, iż wysokość roszczenia dla danego numeru PESEL, zbieżnego z numerem pozwanej wynosi 5 142,69zł, a powódka domaga się zapłaty kwoty znacznie wyższej

W tym stanie rzeczy powództwo oddalono. Orzeczenie o kosztach obejmujących koszty zastępstwa prawnego uzasadnia przepis art. 98 kpc.